

ХРИСТОВАТА ЦЪРКВА

Нека проследим накратко как Бог се е откривал на хората и им е дал познание за Себе Си в течение на историята на човечеството.

На първите хора Бог се е откривал пряко. Те имали непосредствено общуване с Него. В книга Битие, 3 гл. е описан разговора на Адам с Бога. Тогава никой не се е съмнявал, че Бог е един.

Но с течение на времето и с умножаване на греха сред хората, познанието за истинския Бог постепенно се замъглило. Появили се вярвания в много богове. Откъде? Те били измислени от хора. Многобожието, езическите религии са плод на човешка измислица, с цел извличане на земни облаги и политическо влияние. Същата цел, каквато през всички времена, включително и днес, имат религиите, измислени от човечи. Грехът има свойството да извратява

човешката при-рода, да я помрачава, да я демонизира. Помрачения от греха човек в даден момент сам започва да вярва на заблудата, която е измислил. Така са възникнали човешките религии-фалшификати, имащи за цел да изместят в обществото истинската, дадена от Бога вяра и познание за Него.

В течение на историята на човечеството винаги е имало хора, носители на истинското Богооткровено учение. Отначало това били старозаветните праведници: Адам, Сит, Енох, Ной, Авраам, Исаак, Яков. Приемствеността им на носители на истинската вяра в Бога никога не се прекъсвала. Имало е моменти обаче, когато почти цялото човечество отхвърляло истинската вяра в Бога и приемало греховни заблуди, а нейни носители били твърде малцина, дори само един човек – например праведният Ной. В тези случаи Бог унищожавал безнадеждно изпадналите в нечестие люде (подобно на раково образуване в човечеството), а възобновявал света от потомството на праведника.

По това време познанието за единия истински Бог все още се предавало устно, от поколение на поколение. Но хората се умножавали и се наложило Богооткровено учение да бъде записано. Това сторил по Божия заповед св. пророк Моисей ок. 1300 г. пр. Хр. Той написал първите пет книги на Священото Писание – Библията. След него Бог наредил и на други старозаветни пророци и праведници да напишат още неща от Неговото Откровение и така се оформил старозаветният набор от библейски свещени книги, които внимателно се преписвали от грамотни мъже и се предавали от поколение на поколение. Носител на истинската вяра в Бога през старо-заветното време бил еврейският народ. В този смисъл той се нарича „богоизбран“, защото старозаветните праведници произлизали предимно от него и той се оформил като общност, където се знаела правилната вяра в единия истински Бог и целенасочено се пазело записаното Божие слово – св. Библия. В цялото Богооткровено учение, още от първосъздадения човек, Бог предсказал за идването на Спасителя на човечеството от грехопадението и вечната смърт – Христос, въплътения Син Божий. През цялата история на човечеството праведниците очаквали

Неговото идване. Точна дата Бог не назовал, но дал признаци – събития в човешката история, по които хората да разберат, че времето е наближило. Всички тези признаци били предсказани по Божие вдъхновение от старозаветните пророци.

С наближаването на времето да дойде Изкупителят, сред старозаветния еврейски народ, който имал историческата мисия да бъде носител на истинската вяра в Бога, се появило голямо отстъпление от нея. Всички евреи очаквали Месията – Христос, но повечето от тях, начело със священството, били дотолкова помрачени от грехове и земни политически интереси, че си представяли Месия не като Небесен, вечен Цар, а като земен, който ще ги освободи не от вечната смърт, а от римското господство. Когато Богочовекът Иисус Христос се родил на земята, Той живял тридесет и три години и половина, проповядвал сред еврейския народ идването на Царството Божие, благовестил им за вечния живот, излекувал мнозина болни и извършил невиждани чудеса. Но понеже еврейските първосвещеници се стремели неистово само към земни облаги и политически цели, те отхвърлили въплътения Син Божий и го предали на римския езически управител Пилат, за да го умъртви. Те не желаели Небесно, вечно Царство, а земно, временно. Затова отхвърлили пратения от Бога Изкупител и извършили чудовищното дело на богоубийството. В безумието си те се възпротивили срещу Самия Бог. Тогава от богоизбран народ те станали богоотхвърлен народ. Страшен в Своя гняв, Бог допуснал те да бъдат жестоко наказани, като голяма част от тях били изстребени от римляните (през 70-та и 135-та г.), Йерусалим бил из основи разрушен, а останалите били разпилени по цялата земя. И до ден днешен проклятието заради пролятата кръв на Праведника тегне върху този народ.

„Каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си?“ (Мат. 16:26) – казва Христос.

След като Бог отхвърлил еврейския народ и го пръснал по цялата земя, носител по приемство на истинската вяра в Бога станали християните – последователите на Христос, Който известил на хората Богооткровеното учение в пълнота. То било записано от Неговите ученици – апостолите, и оформило групата от новозаветни библейски свещени книги – Новия Завет. Ние живеем в новозаветното време.

Чрез Своето страдание Христос придобил от Божествената правда право на изкупление на човечеството. След като бил погребан, Той слязъл в ада и извел старозаветните праведници, намиращи се там (тъй като раят след грехопадението бил затворен), и ги въвел в рая, в Небесното Царство. Като възкръснал от мъртвите, Христос окончателно победил смъртта, т.е. вечната смърт. Оттогава насетне всички новозаветни праведници след смъртта си отиват в рая, благодарение на Христовите изкупителни заслуги.

И така, в новозаветното време – от идването на Христос до наши дни – носител на истинската вяра в Бога е Христовата Църква. Тя е обществото от вярващи в Христос, където се осъществява спасението на хората от вечната смърт и въдворяването им във вечния живот. Който иска да се избави от вечната смърт и да получи вечния живот, трябва да влезе в Христовата Църква. Извън нея това не може да стане. Защо? Защото ако можеше, не би имало

смисъл Христос да я създаде. Целта на основаването на Христовата Църква е да бъде пазителка на неповреденото Христово учение, пазителка на истинската вяра в Бога. Извън Църквата се разпространяват многобройните измислени от човеци религии (мохамеданство, юдаизъм, будизъм, шинтоизъм, индуизъм, секти и пр.), както и многобройните изменени пак от човеци „християнски“ учения-ереси (римокатолицизъм, протестантски секти, монофизитство (арменци, копти) и др.), които не могат да избавят от вечната смърт и не могат да дадат на хората вечен живот. През двехилядогодишната история на Църквата винаги е имало лъжеучители и еретици, които се стремели да изопачат автентичното християнско учение. Светата Църква, чрез своите най-добри представители – новозаветните праведници – всякога твърдо се е борила против еретиците и е пазила чистотата на Христовото учение и на цялото Свещено Предание, предадено от светите Апостоли и светите Отци.

От какво се пораждат ересите и лъжеученията? Както и по-горе се спомена, причината е човешкото грехопадение. В частност може да се каже следното. Бог е дал на хората познание за Себе Си чрез Своето Откровение, което се пази в Църквата. Благоразумният човек, който иска да се спаси, казва така: „Да, аз знам, че Бог е дал Своето Откровение, приемам го така, както го е дал и ще пригода живота си към неговите изисквания“. Това е пътят на истината, пътят на спасението. Бог не иска от нас нищо друго, освен да приемем истините на Неговото Откровение и да ги следваме така, както Бог ги е дал.

Но неразумният човек си казва: „Да, аз знам, че Бог е дал Своето Откровение и го приемам, но не всичко в него ми харесва. Защо например трябва да постим? Нали е писано, че нищо което влиза в устата, не осквернява човека (Мат. 15:11)? Аз пак ще си вярвам в Христос, но няма да постя. А защо трябва да палим свеци? От дима им направо се задушавам. Защо трябва да ходим на църква? Нали Бог е навсякъде? Може и вкъщи да Му се молим. И защо трябва да се молим на светиите? Искам направо да се моля на Исус Христос. Не е нужно да се моля по църковните книги. Ще се моля както аз си знам... И не е ли все едно, като се моля на Господ, дали ще Го наричам Христос, или Аллах, или Буда? Нали Бог е един. Пък и да не е един, нали важно е да вярваме? Аз съм вярващ човек, вярвам, че има нещо, има някаква Сила...“ Така човек се опитва да нагласи Божественото Откровение към своите разбирания и вкусове. Това е погрешният път, пътят на заблудата. По този начин са възникнали всички ереси и лъжеучения. До едно. Такъв човек сам излиза от Христовата Църква. През цялата ѝ история от нея са отпадали отделни групи еретици с точно тази нагласа. И всички еретици до един са погивали в ада, ако не са се разкайвали за греха си. Но дори човек формално да се води като член на Христовата Църква, има ли такава погрешна нагласа, той рано или късно ще отпадне от нея. В днешно време може да се видят мнозина богослови със същата нагласа. Типични представители са съвременните „православни“ модернисти и икуменисти. Те се опитват да нагодят църковното учение към духа и разбиранията на сегашния богоотстъпнически свят. В резултат се получава едно светско „православие“, деформирано до неузнаваемост, но удобно за днешния грехолюбив човек. От такива хора ние трябва да се пазим, защото те незабелязано въвличат в погибел както себе си, така и своите последователи, отделяйки се малко по малко от Христовата Църква чрез непослушание към нея.

“Вие сте солта на земята. Но, ако солта изгуби сила, с какво ще се направи солена? Тя вече за нищо не струва, освен да се хвърли вън и да се тъпче от хората. Вие сте светлината на света. Не може се укри град, който стои навръх планина. Нито запалят светило и го турят под крина, а на светилник, и свети на всички вкъщи. Тъй да светне пред хората

светлината ви, та да видят добрите ви дела и да прославят Небесния ваш Отец” (Мат. 5. 13-16).

„Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина”. И с Въплъщението на Божия Син Светлината на Божествената любов дошла в нашия свят и тази Светлина просвещава всеки човек идващ на света.

“Благодатта на Господа нашего Иисуса Христа, и любовта на Бога и Отца, и общуването на Светаго Духа да бъдат с всички вас. Амин” (2 Кор. 13:13).

Автор: Йеромонах Йоан Филипов

Източник: <https://draganbachev.wordpress.com>